

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6686/2552

นางสาวทัศนีย์ ลำไยโจทก์ นายสมพงษ์ บุญประเทืองผู้ร้อง นายสมพงษ์ บุญประเทือง กับพวกจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1490

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องเป็นสามีโดยชอบด้วยกฎหมายของ ส. การที่ ส. กู้ยืมเงินโจทก์เป็นจำนวนมาก น่าเชื่อว่านำเงินมาใช้จ่ายในครอบครัวและให้การศึกษาบุตร ทั้งยังต้องใช้เงินรักษาตัวเป็นจำนวนมาก อีกทั้ง ส. นำโฉนดที่ดินไปวางเป็นประกันเงินกู้ให้แก่โจทก์ ผู้ร้องน่าจะทราบดีเพราะผู้ร้องยืนยันว่า ส. ไม่เคยหยิบโฉนดที่ดินโดยไม่บอกกล่าวผู้ร้องก่อน ทั้งผู้ร้องยังเบิกความยอมรับว่า ภายหลังได้รับหนังสือทวงถามหนี้ ผู้ร้องเคยไปพบโจทก์รวม 2 ครั้ง คดีรับฟังได้ว่า ผู้ร้องรู้เห็นในการที่ ส. กู้ยืมเงินจากโจทก์หนี้รายนี้จึงเป็นหนี้ร่วมระหว่างผู้ร้องกับ ส. ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1490 (4) ผู้ร้องจะต้องร่วมรับผิดชอบ ส. ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ โจทก์จึงมีสิทธิที่จะบังคับชำระหนี้จากทรัพย์สินซึ่งเป็นสินสมรสได้ทั้งหมด ผู้ร้องไม่มีสิทธิขอให้กับส่วนเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินรายนี้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องผู้ร้องกับพวกในฐานะที่เป็นทายาทของนางสุภาพร ลูกหนี้กู้ยืมเงินโจทก์ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีและโจทก์นำเจ้าพนักงานบังคับคดีไปยึดที่ดินพิพาทพร้อมสิ่งปลูกสร้างซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้ร้องและนางสุภาพรภริยาผู้ร้องร่วมกัน ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องว่า ที่ดินที่โจทก์นำยึดเป็นสินสมรสระหว่างนางสุภาพรกับผู้ร้อง นางสุภาพรกู้ยืมเงินโจทก์โดยผู้ร้องมิได้รู้เห็นยินยอม และนางสุภาพรมิได้นำเงินที่ได้จากการกู้ยืมไปใช้จ่ายในครอบครัวหนี้กู้ยืมดังกล่าวจึงไม่ใช่หนี้ร่วมระหว่างสามีภริยา ขอให้ศาลมีคำสั่งกันส่วนเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดให้ผู้ร้องกึ่งหนึ่ง โจทก์ยื่นคำคัดค้านว่า นางสุภาพรนำเงินที่กู้ยืมไปใช้จ่ายในครอบครัวและจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับครอบครัวตามสมควรแก่อัตภาพ ผู้ร้องรู้เห็นยินยอมให้นางสุภาพรนำโฉนดที่ดินดังกล่าวไปให้โจทก์ยึดถือไว้เป็นประกันหนี้ ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องและให้ผู้ร้องใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ 5,000 บาท ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน แต่ให้ผู้ร้องใช้ค่าทนายความในศาลชั้นต้นแทนโจทก์ 3,000 บาท ส่วนค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ ผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่าผู้ร้องมีสิทธิขอให้กับส่วนเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินตามคำร้องหรือไม่ ผู้ร้องเบิกความอ้างว่า การที่นางสุภาพรกู้ยืมเงินโจทก์หลายครั้ง ผู้ร้องมิได้รู้เห็นยินยอมด้วย และนางสุภาพรมิได้นำเงินที่กู้ยืมมาเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัวแต่อย่างใด ทั้งผู้ร้องไม่มีปัญหาด้านการเงิน กับผู้ร้องมีนางสาวปรารณา จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นบุตรของผู้ร้องกับนางสุภาพรเป็นพยานเบิกความว่า พยานไม่ทราบว่านางสุภาพรกู้ยืมเงินใครไว้บ้าง ทั้งผู้ร้องก็ไม่ทราบเรื่องการกู้ยืมเงินรายนี้ อีกทั้งผู้ร้องไม่มีความเดือดร้อนด้านการเงิน ส่วนฝ่ายโจทก์มีตัวโจทก์และนางฉวีวรรณ ซึ่งเป็นน้องโจทก์เป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันว่า นางฉวีวรรณรับราชการครูอยู่ที่โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา แห่งเดียวกันกับนางสุภาพร และนางฉวีวรรณเป็นผู้แนะนำให้นางสุภาพรรู้จักกับโจทก์ ต่อมานางสุภาพรได้ขอกู้ยืมเงินโจทก์หลายครั้งอ้างว่าเพื่อนำไปใช้จ่ายในครอบครัวและเลี้ยงดูบุตร เห็นว่า ผู้ร้องออกจากบริษัทหอเอนอร์ไลน์ จำกัด ตั้งแต่

นางสุภาพรถึงแก่ความตายในปี 2540 ซึ่งก่อนหน้านั้นนางสุภาพรป่วยด้วยโรคมะเร็งปอดระยะสุดท้ายและนางสุภาพรไม่เคยหยิบโฉนดที่ดินโดยไม่บอกกล่าวผู้ร้องก่อน ภายหลังผู้ร้องได้รับหนังสือทวงถามหนี้ ผู้ร้องได้ไปพบโจทก์รวม 2 ครั้งเพื่อสอบถามรายละเอียดข้อมูลหลักฐานอันเจือสมกับพยานบุคคลของโจทก์ข้างต้น ชื่อนำสืบของผู้ร้องที่อ้างว่าไม่ได้รู้เห็นเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินรายนี้จึงเลื่อนลอยไม่สมเหตุผลเพราะระหว่างกู้ยืมเงินผู้ร้องทำงานมีเงินเดือน เดือนละประมาณ 10,000 บาท เท่านั้น และยังต้องใช้จ่ายในครอบครัวและให้การศึกษาแก่นายอรรถพล จำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นบุตร ประกอบกับนางสุภาพรก็ป่วยด้วยโรคมะเร็งปอดระยะสุดท้าย การที่นางสุภาพรกู้ยืมเงินโจทก์เป็นจำนวนมาก น่าเชื่อว่าจะนำเงินมาใช้จ่ายในครอบครัวและให้การศึกษาแก่บุตร ทั้งยังต้องใช้เงินรักษาตัวเป็นจำนวนมาก อีกทั้งนางสุภาพรนำโฉนดที่ดินไปวางเป็นประกันเงินกู้ให้แก่โจทก์ ผู้ร้องน่าจะทราบดี เพราะผู้ร้องยืนยันว่า นางสุภาพรไม่เคยหยิบโฉนดที่ดินโดยไม่บอกกล่าวผู้ร้องก่อน ใช้แต่เท่านั้น ผู้ร้องยังเบิกความยอมรับว่า ภายหลังได้รับหนังสือทวงถามหนี้ผู้ร้องเคยไปพบโจทก์รวม 2 ครั้ง ซึ่งตรงกับคำเบิกความของโจทก์และนางฉวีวรรณ ดังนี้ พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักดีกว่าพยานผู้ร้อง คดีรับฟังได้ว่าผู้ร้องรู้เห็นในการที่นางสุภาพรกู้ยืมเงินจากโจทก์ หนี้รายนี้จึงเป็นหนี้ร่วมระหว่างผู้ร้องกับนางสุภาพรตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1490 (4) ผู้ร้องจะต้องร่วมรับผิดชอบกับนางสุภาพรชำระหนี้ให้แก่โจทก์ โจทก์จึงมีสิทธิที่จะบังคับชำระหนี้จากทรัพย์สินซึ่งเป็นสินสมรสได้ทั้งหมด ผู้ร้องไม่มีสิทธิขอให้กันส่วนเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินรายนี้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษานั้นชอบแล้ว ฎีกาของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

เสริมศักดิ์ ผลัดธนะ · สถิตย์ ทาวุฒิ · พงษ์ศักดิ์ วีระเสถียร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6686/2552>